

Фрата, близо при Ровиго, момъкъ на двадесетъ и деветъ години.

Уви! завчясъ ни прекъснѣхъ прикаската застрашителнитѣ викове на стражяритѣ. Стражята отъ салата удреше силно съсъ дръжката на пушката си, ту вратата на Оробони, ту моята. Не ни се ищеше, не можяхми да се покоримъ; нѣ най сѣтнѣ, като се принудихми да отстѣпимъ на нетърпѣнѣето на тия стражи, обрекохми се единъ на други да хванемъ пакъ да говоримъ щомъ стражитѣ се прѣмѣнѣхъ.

Надѣвахми се, — и туй наистина се случи, — че като говоримъ по ниско ще можемъ пакъ да се чувями, и че още по нѣкоги ще имами стражяри, които ще се смиляватъ и ще се прѣструватъ, че ужъ не съгледуватъ нашитѣ прикаски. И тѣй като се опитвахми сполучихми да изваждами единъ гласъ толкосъ нисѣкъ, щото, като бѣше доста за ушитѣ ни, не можяхъ да го чуватъ други, или пакъ си прѣдполагахми, че не сѣ го чоли. По нѣкоги обаче се случяваше да имами стражяри съсъ по-остро ухо, или да забравями да си снишявами гласѣтъ. Тогази пакъ захващахъ виковетѣ и ударитѣ съсъ пушката у вратата ни, и, още по-лошето, гласѣтъ на горекиятъ Шилеръ и на подикономѣтъ.

Малко по малко си оесвършенствувахми предпазванѣтата, каквото да говоримъ едикой, а нѣ други пѣтъ, когато имами едикой стражяръ, а нѣ едикой, и сѣ съсъ твърдѣ нисѣкъ гласъ. Най сѣтнѣ, или отъ способността си, или че дългото навикнуванѣе на снисхожденѣе бѣше направило нашитѣ вардаци